JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
YVES BOT
8 päivänä syyskuuta 2016 [1]

Asia C-398/15

Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce
vastaan
Salvatore Manni

(Ennakkoratkaisupyyntö – Corte suprema di cassazione (kassaatiotuomioistuin, Italia))

Ennakkoratkaisupyyntö — Henkilötiedot — Yksilöiden suojelu henkilötietojen käsittelyssä — Direktiivi 95/46/EY — 6 artiklan 1 kohdan e alakohta ja 7 artiklan c, e ja f alakohta — Yhtiörekisterissä julkaistavat tiedot — Ensimmäinen direktiivi 68/151/ETY — 2 artiklan 1 kohdan d ja j alakohta ja 3 artikla — Oikeus tulla unohdetuksi — Euroopan unionin perusoikeuskirja — 7 ja 8 artikla

1. Unionin tuomioistuinta pyydetään 13.5.2014 antamansa tuomion Google Spain ja Google (C-131/12, EU:C:2014:317) jälkeen täsmentämään, milloin luonnollisilla henkilöillä on oikeus saada henkilötietonsa poistetuiksi tai muutetuiksi anonyymiin muotoon, tällä kertaa yhtiöitä koskevien tietojen lakisääteistä julkisuutta koskevassa erityisessä asiayhteydessä.

2. Unionin tuomioistuimen on tässä asiassa tulkittava kahden direktiivin säännöksiä Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) valossa niiden yhteensopivuuden varmistamiseksi.

3. Asia koskee ensinnäkin niiden takeiden yhteensovittamisesta samanveroisiksi, joita jäsenvaltioissa vaaditaan perustamissopimuksen 58 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi, 9.3.1968 annettua ensimmäistä neuvoston direktiiviä 68/151/ETY, [2] sellaisena kuin se on muutettuna 15.7.2003 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2003/58/EY [3] (jäljempänä direktiivi 68/151), ja toiseksi yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24.10.1995 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 95/46/EY. [4]

4. Esillä oleva ennakkoratkaisupyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce (Leccen kauppa-, teollisuus-, käsityöläis- ja maatalouskamari, Italia, jäljempänä Leccen kauppakamari) ja Salvatore Manni ja joka koskee sitä, että viimeksi mainittu on kieltäytynyt poistamasta tiettyjä Mannin henkilötietoja yhtiörekisteristä. [5]

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — EYVL 1968, L 65, s. 8.

3 — EUVL 2003, L 221, s. 13.

4 — EYVL 1995, L 281, s. 31.

5 — Tässä ratkaisuehdotuksessa yhtiörekisterillä viitataan keskusrekisteriin, kaupparekisteriin tai yhtiörekisteriin direktiivin 68/151 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

5. Tässä ratkaisuehdotuksessa ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa Corte suprema di cassazionelle (kassaatiotuomioistuin, Italia), että direktiivin 68/151 2 artiklan 1 kohdan d ja j alakohtaa ja 3 artiklaa sekä direktiivin 95/46 7 artiklan c, e ja f alakohtaa, luettuina perusoikeuskirjan 7 ja 8 artiklan valossa, on tulkittava siten, että ne ovat esteenä sille, että yhtiörekisteriin merkityt henkilötiedot voitaisiin asianomaisen henkilön pyynnöstä tietyn ajan kuluttua joko poistaa, muuttaa anonyymiin muotoon tai sulkea taikka antaa käytettäviksi vain erikseen rajatulle ulkopuolisten piirille, eli henkilöille, joilla on oikeutettu intressi näiden tietojen saamiseen.

I **Asiaa koskevat oikeussäännöt**

A *Unionin oikeus*

1. Direktiivi 68/151

6. Direktiivin 68/151 1 artiklan mukaan siinä säädettyjä yhteensovittamistoimenpiteitä sovelletaan seuraavia yhtiömuotoja koskeviin jäsenvaltioiden lakeihin, asetuksiin ja hallinnollisiin määräyksiin, ja ne ovat Italiassa ”società per azioni [osakeyhtiö], società in accomandita per azioni [kommandiittiosakeyhtiö] [ja] società a responsabilità limitata [rajavastuuyhtiö]”.

7. Tämän direktiivin 1 jaksoon, jonka otsikkona on ”Julkistaminen”, sisältyvissä 2 ja 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”2 artikla

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että yhtiöt julkistavat ainakin seuraavat asiakirjat ja tiedot:

a) perustamiskirja sekä yhtiöjärjestys, jos se on erillisessä asiakirjassa;

– –

d) sellaisten henkilöiden asettaminen, tehtävän päättyminen ja henkilötiedot, jotka joko lakisääteisenä toimielimenä tai sellaisen jäseninä:

   i) ovat kelpoisia edustamaan yhtiötä suhteessa ulkopuolisiin henkilöihin ja käyttämään sen puhevaltaa oikeudenkäynnissä;

   ii) osallistuvat yhtiön hallintoon, johtoon tai valvontaan.

– –

h) yhtiön purkautuminen;

– –

j) selvitysmiesten määrääminen, heidän henkilötietonsa ja kunkin selvitysmiehen toimivalta, jos se ei johdu suoraan ja tyhjentävästi laista tai yhtiöjärjestyksestä;

k) selvitystilan päättyminen sekä rekisteristä poistaminen niissä jäsenvaltioissa, joissa siihen liittyy oikeusvaikutuksia.

3 artikla

1. Jokaisessa jäsenvaltiossa on oltava kullekin siellä rekisteröidylle yhtiölle joko keskusrekisterissä, kaupparekisterissä tai yhtiörekisterissä oma asiakirjavihkonsa.

2. Kaikki asiakirjat ja tiedot, jotka on 2 artiklan mukaan julkistettava, on otettava asiakirjavihkoon tai merkittävä rekisteriin; rekisterimerkintöjen perusteiden on aina ilmettävä asiakirjavihkosta.

– –

3. Edellä 2 artiklassa tarkoitetuista asiakirjoista ja tiedoista on hakemuksesta annettava jäljennökset tai jäljennöksiä. Viimeistään 1 päivästä tammikuuta 2007 alkaen pyynnön voi esittää rekisterille valintansa mukaan joko paperilla tai sähköisessä muodossa.

– –”

8. Direktiivi 68/151 on kumottu ja korvattu niiden takeiden yhteensovittamisesta samanveroisiksi, joita jäsenvaltioissa vaaditaan perustamissopimuksen 48 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi, 16.9.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/101/EY.[6]

9. Direktiiviä 2009/101 taas on muutettu 13.6.2012 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2012/17/EU.[7]

10. Direktiivin 2012/17 johdanto-osan yhdeksännestä perustelukappaleesta ilmenee, että sillä on tarkoitus parantaa yhtiöitä ja niiden muissa jäsenvaltioissa avattuja sivuliikkeitä koskevien tietojen saantia rajojen yli varmistamalla rekistereiden yhteentoimivuus.

11. Tämän direktiivin johdanto-osan 25 perustelukappaleen mukaan henkilötietoja on käsiteltävä jäsenvaltioiden rekistereissä Euroopan komission ja tarvittaessa kyseisellä direktiivillä perustetun eurooppalaisen keskusjärjestelmän toimintaan osallistuvan kolmannen osapuolen toimesta direktiivin 95/46 mukaisesti.

12. Direktiivillä 2012/17 lisättiin tässä tarkoituksessa erityisesti 7 a artikla, jossa säädetään seuraavaa:

”Tämän direktiivin puitteissa tapahtuvaan henkilötietojen käsittelyyn sovelletaan – – direktiiviä 95/46 – –.”

13. Pääasian tosiseikkoihin sovelletaan kuitenkin edelleen direktiiviä 68/151 niiden tapahtuma-ajankohdan vuoksi.

6 — EUVL 2009, L 258, s. 11.

7 — EUVL 2012, L 156, s. 1.

2. Direktiivi 95/46

14. Direktiivin 95/46, jonka tavoitteena on sen 1 artiklan mukaan turvata henkilötietojen käsittelyssä yksilöille heidän perusoikeutensa ja -vapautensa ja erityisesti heidän oikeutensa yksityisyyteen sekä poistaa kyseisten tietojen vapaan liikkumisen esteet, johdanto-osan 2, 8–10, 25, 28 ja 29 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”2) tietojenkäsittelyjärjestelmät on tehty palvelemaan ihmistä; järjestelmiä käytettäessä on kunnioitettava yksilöiden perusoikeuksia ja -vapauksia heidän kansalaisuudestaan tai asuinpaikastaan riippumatta, erityisesti oikeutta yksityisyyteen, ja osallistuttava taloudelliseen ja sosiaaliseen kehitykseen, kaupan kehittämiseen sekä yksilöiden hyvinvoinnin lisäämiseen,

– –

8) henkilötietojen liikkuvuuden esteiden poistamiseksi yksilöiden oikeuksien ja vapauksien suojan tason kyseisten tietojen käsittelyssä on oltava sama kaikissa jäsenvaltioissa – –

9) ottaen huomioon kansallisten lainsäädäntöjen lähentymisestä aiheutuneen tietosuojan vastaavuuden jäsenvaltiot eivät enää voi asettaa esteitä henkilötietojen vapaalle liikkuvuudelle välillään yksilöiden oikeuksien ja vapauksien, erityisesti yksityisyyttä koskevan oikeuden, suojan perusteella – –

10) henkilötietojen käsittelyä koskevien kansallisten lainsäädäntöjen tavoitteena on taata perusoikeuksien ja -vapauksien kunnioittaminen, erityisesti yksityisyyttä koskevan oikeuden kunnioittaminen, joka tunnustetaan myös [Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun,] ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn Euroopan yleissopimuksen 8 artiklassa ja yhteisön oikeuden yleisissä periaatteissa; tämän vuoksi lainsäädäntöjen lähentäminen ei saa johtaa lainsäädännöllä turvattavan tietosuojan heikentymiseen, vaan sillä on päinvastoin varmistettava tietosuojan korkea taso yhteisössä,

– –

25) tietosuojan periaatteiden on ilmettävä yhtäältä yksilöiden – – niissä velvoitteissa, jotka koskevat erityisesti tietojen laatua, teknistä turvallisuutta, ilmoitusmenettelyä valvontaviranomaiselle ja tietojenkäsittelyn olosuhteita, ja toisaalta rekisteröityjen oikeudessa saada tieto käsittelystä sekä mahdollisuudessa tutustua tietoihin ja pyytää niiden oikaisua, jopa vastustaa käsittelyä tietyissä olosuhteissa,

– –

28) henkilötietojen käsittely on suoritettava laillisesti ja asianomaisia henkilöitä kohtaan oikeudenmukaisella tavalla; käsiteltävien tietojen on oltava riittäviä ja olennaisia eikä niitä saa olla liikaa käsittelyn tarkoituksiin nähden; kyseisten tarkoitusten on oltava selkeitä ja perusteltuja ja ne on määriteltävä tietoja kerättäessä; tietojen keräämisen jälkeen määritetyt tarkoitukset eivät voi olla ristiriidassa alkuaan määriteltyjen tarkoitusten kanssa,

29) henkilötietojen myöhempää käsittelyä historiallisia, tilastollisia tai tieteellisiä tarkoituksia varten ei yleensä pidetä ristiriitaisena niiden tarkoitusten kanssa, joita varten tiedot aiemmin kerättiin, sillä edellytyksellä, että jäsenvaltiot toteuttavat asianmukaiset takeet; takeilla on erityisesti estettävä sellaisten tietojen käyttö, joita käytetään yksilöä koskevien toimenpiteiden toteuttamiseen tai päätösten tekemiseen.”

15. Direktiivin 95/46 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan

a) ’henkilötiedoilla’ kaikenlaisia tunnistettua tai tunnistettavissa olevaa luonnollista henkilöä (’rekisteröity’) koskevia tietoja; tunnistettavissa olevana pidetään henkilöä, joka voidaan suoraan tai epäsuorasti tunnistaa, erityisesti henkilönumeron taikka yhden tai useamman hänelle tunnusomaisen fyysisen, fysiologisen, psyykkisen, taloudellisen, kulttuurillisen tai sosiaalisen tekijän perusteella,

b) ’henkilötietojen käsittelyllä’ (’käsittely’) kaikenlaisia sellaisia toimintoja tai toimintojen kokonaisuuksia, joita kohdistetaan henkilötietoihin joko automaattisen tietojenkäsittelyn avulla tai manuaalisesti, kuten tietojen kerääminen, tallentaminen, järjestäminen, säilyttäminen, muokkaaminen tai muuttaminen, tiedon haku, kysely, käyttö, luovuttaminen siirtämällä, levittämällä tai asettamalla muutoin saataville, yhteensovittaminen tai yhdistäminen sekä suojaaminen, poistaminen tai tuhoaminen,

– –

d) ’rekisterinpitäjällä’ luonnollista tai oikeushenkilöä, julkista viranomaista, virastoa tai muuta toimielintä, joka, yksin tai yhdessä toisten kanssa, määrittelee henkilötietojen käsittelyn tarkoituksen ja keinot; jos käsittelyn tarkoitus ja keinot määritellään kansallisilla tai yhteisön laeilla tai asetuksilla, rekisterinpitäjä tai erityiset perusteet rekisterinpitäjän nimeämiseksi voidaan vahvistaa kansallisten tai yhteisön säännösten mukaisesti,

– –”

16. Tämän direktiivin 3 artiklan otsikko on ”Soveltamisala”, ja sen 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tätä direktiiviä sovelletaan osittain tai kokonaan automatisoituun henkilötietojen käsittelyyn sekä sellaisten henkilötietojen manuaaliseen käsittelyyn, jotka muodostavat rekisterin osan tai joiden on tarkoitus muodostaa rekisterin osa.”

17. Direktiivin 95/46 II luvun I jaksossa, jonka otsikko on ”Tietojen laatua koskevat periaatteet”, olevassa 6 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, että

a) henkilötietoja käsitellään asianmukaisesti ja laillisesti,

b) henkilötiedot kerätään tiettyä nimenomaista ja laillista tarkoitusta varten, eikä niitä myöhemmin saa käsitellä näiden tarkoitusten kanssa yhteensopimattomalla tavalla. Myöhempää käsittelyä historiantutkimusta taikka tilastollisia tai tieteellisiä tarkoituksia varten ei pidetä yhteensopimattomana, sillä edellytyksellä, että jäsenvaltiot toteuttavat tarpeelliset suojatoimet,

c) henkilötiedot ovat asianmukaisia, olennaisia eivätkä liian laajoja siihen tarkoitukseen, mihin ne on kerätty ja missä niitä myöhemmin käsitellään,

d) henkilötiedot ovat täsmällisiä ja tarvittaessa päivitettyjä; on tehtävä kaikki mahdollinen sen varmistamiseksi, että niihin tarkoituksiin nähden virheelliset tai puutteelliset tiedot, joita varten tiedot kerättiin tai joissa niitä myöhemmin käsitellään, poistetaan tai oikaistaan,

e) henkilötiedot säilytetään muodossa, josta rekisteröity on tunnistettavissa, ainoastaan sen ajan kuin on tarpeen niiden tarkoitusten toteuttamista varten, joita varten tiedot kerättiin tai joissa niitä myöhemmin käsitellään. Jäsenvaltiot toteuttavat niiden henkilötietojen tarpeelliset suojatoimet, joita säilytetään edellä tarkoitettua aikaa kauemmin historiantutkimusta taikka tilastollisia tai tieteellisiä tarkoituksia varten.

2. Rekisterinpitäjän on huolehdittava 1 kohdan noudattamisesta.”

18. Direktiivin 95/46 II luvun II jaksossa, jonka otsikko on ”Tietojenkäsittelyn laillisuutta koskevat periaatteet”, olevassa 7 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, että henkilötietoja voidaan käsitellä ainoastaan,

– –

c) jos käsittely on tarpeen rekisterinpitäjän laillisen velvoitteen noudattamiseksi,

tai

– –

e) jos käsittely on tarpeen yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseksi tai sellaisen julkisen vallan käyttämiseksi, joka kuuluu rekisterinpitäjälle tai sivulliselle, jolle tiedot luovutetaan,

tai

f) jos käsittely on tarpeen rekisterinpitäjän tai tiedot saavan sivullisen oikeutetun intressin toteuttamiseksi, paitsi milloin tämän intressin syrjäyttävät rekisteröidyn 1 artiklan 1 kohdan perusteella suojaa tarvitsevat intressit ja perusoikeudet ja -vapaudet.”

19. Kyseisen direktiivin 12 artiklassa, jonka otsikkona on ”Tiedonsaantioikeus”, säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on taattava rekisteröidylle oikeus saada rekisterinpitäjältä

– –

b) tapauskohtaisesti, sellaiset tiedot oikaistuiksi, poistetuiksi tai suojatuiksi, joiden käsittely ei ole tämän direktiivin mukaista, erityisesti tietojen puutteellisen tai virheellisen luonteen vuoksi;

– –”

20. Direktiivin 95/46 14 artiklan otsikko on ”Rekisteröidyn oikeus vastustaa henkilötietojensa käsittelyä”, ja siinä säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on turvattava rekisteröidylle oikeus

a) ainakin 7 artiklan e ja f alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa millä hetkellä tahansa vastustaa itseään koskevien tietojen käsittelyä tilanteeseensa liittyvien huomattavan tärkeiden ja perusteltujen syiden vuoksi, paitsi milloin kansallisessa lainsäädännössä toisin säädetään. Jos vastustus on perusteltua, rekisterinpitäjä ei enää saa käsitellä kyseisiä tietoja,

– –”

B *Italian oikeus*

21. Siviililain (Codice civile) 2188 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Perustetaan yhtiörekisteri laissa säädettyjä merkintöjä varten.

Yhtiörekisteritoimisto pitää rekisteriä tuomioistuimen presidentin määräämän tuomarin valvonnassa.

Rekisterin tiedot ovat julkisia.”

22. Kauppa-, teollisuus-, käsityöläis- ja maatalouskamarien uudelleenjärjestämisestä 29.12.1993 annetun lain nro 580 (legge n. 580 – Riordinamento delle camere di commercio, industria, artigianato e agricoltura)[8] 8 §:n 1 ja 2 momentissa säädetään, että yhtiörekisteriä pitävät kauppa-, teollisuus-, käsityöläis- ja maatalouskamarit.

23. Siviililain 2188 §:ssä tarkoitetun yhtiörekisterin perustamista koskevan, 29.12.1993 annetun lain nro 580 8 §:n täytäntöönpanosta 7.12.1995 annetussa tasavallan presidentin asetuksessa nro 581 (decreto del Presidente della Repubblica n. 581 – Regolamento di attuazione dell’articulo 8 della legge 29 dicembre 1993, n. 580, in materia di istituzione del registro delle impresa di cui all’articulo 2188 del codice civile)[9] säädetään yhtiörekisteriä koskevista tietyistä yksityiskohdista.

24. Direktiivi 95/46 on saatettu osaksi Italian lainsäädäntöä henkilötietojen suojasta 30.6.2003 annetulla asetuksella nro 196 (decreto legislativo n. 196 – Codice in materia di protezione dei dati personali).[10]

II **Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymykset**

25. Salvatore Manni on ainoa hallituksen jäsen rakennusyhtiössä Italiana Costruzioni Srl, joka teki julkista hankintaa koskevan sopimuksen turistikeskuksen rakentamista varten.

26. Manni nosti 12.12.2007 Leccen kauppakamaria vastaan kanteen, jossa hän vetosi siihen, että tämän turistikeskuksen rakennukset eivät käyneet kaupaksi sen vuoksi, että yhtiörekisteritietojen mukaan hän oli ollut ainoa hallituksen jäsen ja konkurssipesän hoitaja Immobiliare e Finanziaria Salentina Srl -nimisessä yhtiössä (jäljempänä Immobiliare Salentina), joka oli asetettu konkurssiin vuonna 1992 ja poistettu yhtiörekisteristä pesänselvityksen jälkeen 7.7.2005.

27. Manni vetosi kanteessaan siihen, että näitä yhtiörekisteristä ilmeneviä henkilötietoja ovat käsitelleet ammattimaiset tietojenkäsittely-yhtiöt, kuten Cerved Business Information SpA, ja että 10.4.2006 päivätystä pyynnöstä huolimatta Leccen kauppakamari ei ole poistanut niitä.

28. Manni vaati näin ollen, että Leccen kauppakamari määrätään poistamaan, muuttamaan anonyymiin muotoon tai sulkemaan tiedot, jotka yhdistävät hänet Immobiliare Salentinan konkurssiin ja että Leccen kauppakamari velvoitetaan korvaamaan hänen maineelleen aiheutunut vahinko.

29. Tribunale di Lecce (Leccen alioikeus, Italia) hyväksyi vaatimuksen 1.8.2011 antamallaan tuomiolla, jolla se määräsi Leccen kauppakamarin muuttamaan anonyymiin muotoon tiedot, jotka yhdistävät Mannin Immobiliare Salentinan konkurssiin, ja velvoitti sen korvaamaan Mannille aiheutuneen vahingon, jonka määräksi vahvistettiin 2 000 euroa korkoineen, sekä oikeudenkäyntikulut.

30. Tribunale di Leccen mukaan ”on vaikeaa nähdä, miksi yhtiön ainoana hallituksen jäsenenä konkurssin ajankohtana toimineen henkilön nimi olisi tarpeen ja hyödyllistä ilmoittaa”, kun otetaan huomioon, että ”kyse on yli vuosikymmen aiemmin tapahtuneista tosiseikoista ja että yhtiö on poistettu rekisteristä –– yli kaksi vuotta sitten”. Kyseisen tuomioistuimen mukaan ”yhtiön olemassaoloon ja sen läpikäymiin vaikeuksiin liittyvä ’muistitieto’ voidaan pitkälti varmistaa myös anonyymein tiedoin”. ”Rekisterimerkinnät, jotka liittävät luonnollisen henkilön nimen yrityksen elinkaaren kriittiseen vaiheeseen (kuten konkurssiin), eivät voi olla pysyviä, koska ei ole olemassa

8 — GURI, Supplemento ordinario nro 7, 11.1.1994.

9 — GURI nro 28, 3.2.1996.

10 — GURI, Supplemento ordinario nro 174, 29.7.2003; jäljempänä asetus nro 196.

erityistä yleistä intressiä niiden säilyttämiseen ja ilmaisemiseen.” Koska siviililaissa ei ole säädetty rekisterimerkinnälle enimmäisaikaa, kyseinen tuomioistuin katsoi, että ”kun on kulunut asianmukainen ajanjakso” konkurssin julistamisesta ja yrityksen poistamisesta rekisteristä, ainoana hallituksen jäsenenä konkurssin ajankohtana toimineen henkilön nimen ilmoittamiseen ei ole enää tarvetta eikä siitä ole hyötyä asetuksessa nro 196 tarkoitetulla tavalla, sillä yleinen intressi voidaan tyydyttää sillä, että yhtiön tapahtumat ilmoitetaan sen laillisena edustajana toiminutta luonnollista henkilöä koskevin anonyymein tiedoin.

31. Corte suprema di cassazione, jolta Leccen kauppakamari haki muutosta tähän tuomioon, päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko – – direktiivin 95/46 – – 6 artiklan [1 kohdan] e alakohdassa säädetyn periaatteen, jonka mukaan henkilötiedot säilytetään muodossa, josta rekisteröity on tunnistettavissa, ainoastaan sen ajan, joka on tarpeen niiden tarkoitusten toteuttamista varten, joita varten tiedot kerättiin tai joissa niitä myöhemmin käsitellään, sellaisena kuin se on pantu täytäntöön – – asetuksella (decreto legislativo) nro 196, oltava ensisijainen, eli estääkö se julkaisemisjärjestelmän, joka on pantu täytäntöön yhtiörekisterillä, josta säädetään – – direktiivissä 68/151 – – sekä kansallisessa lainsäädännössä siviililain 2188 §:ssä ja [kauppa-, teollisuus-, käsityöläis- ja maatalouskamarien uudelleenjärjestämisestä] 29.12.1993 annetun lain nro 580 8 §:ssä, kun niissä edellytetään, että kenen tahansa on voitava tutustua ilman ajallisia rajoituksia siitä ilmeneviin luonnollisia henkilöitä koskeviin tietoihin?

2) Sallitaanko siis – – direktiivin 68/151 – – 3 artiklassa se, että poiketaan siitä, että tietojen julkaisemista yhtiörekisterissä ei ole ajallisesti rajoitettu eikä vastaanottajia ole määritelty, jolloin itse tiedot eivät enää ole ’julkisia’ näillä kahdella tavalla vaan ne ovat käytettävissä vain rajoitetun ajan tai vain tiettyjen vastaanottajien käytettävissä tietojen hallinnoijan tehtäväksi annetun tapauskohtaisen arvioinnin perusteella?”

III **Asian tarkastelu**

32. Näillä kysymyksillä, joita on mielestäni tarkasteltava yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy unionin tuomioistuimelta, onko direktiivin 68/151 2 artiklan 1 kohdan d ja j alakohtaa ja 3 artiklaa sekä direktiivin 95/46 6 artiklan 1 kohdan e alakohtaa ja 7 artiklan c, e ja f alakohtaa, luettuina perusoikeuskirjan 7 ja 8 artiklan valossa, tulkittava siten, että niissä edellytetään – vai siten, että ne ovat esteenä sille – että yhtiörekisteriin merkityt henkilötiedot voidaan asianomaisen henkilön pyynnöstä tietyn ajan kuluttua joko poistaa, muuttaa anonyymiin muotoon tai sulkea taikka antaa käytettäviksi vain erikseen rajatulle ulkopuolisten piirille, eli henkilöille, joilla on oikeutettu intressi näiden tietojen saamiseen.

33. Unionin tuomioistuinta pyydetään vastaamaan näihin kysymyksiin tapauksessa, jossa Manni on pyytänyt poistamaan, muuttamaan anonyymiin muotoon tai sulkemaan Leccen kauppakamarin pitämästä yhtiörekisteristä ilmenevät henkilötietonsa, jotka yhdistyvät hänen aikaisemmin johtamaansa, konkurssiin asetettuun yhtiöön.

34. Lisäksi nämä kysymykset liittyvät siihen, onko henkilötietojen käsittely Leccen kauppakamarissa yhteensopivaa unionin oikeuden kanssa, eivätkä siihen, onko näiden tietojen myöhempi käsittely ammattimaisessa tietojenkäsittely-yhtiössä yhteensopivaa tämän oikeuden kanssa.

35. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämillä kysymyksillä pyritään sovittamaan yhteen kaksi periaatetta, yhtäältä direktiivissä 68/151 vahvistettu yhtiörekisterien julkisuusperiaate ja toisaalta direktiivissä 95/46 vahvistettu periaate, jonka mukaan henkilötietoja säilytetään ainoastaan sen ajan, joka on tarpeen niiden tarkoitusten toteuttamista varten, joissa näitä tietoja käsitellään.

36. Näiden kahden periaatteen yhteensovittamiseksi ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tarkastelee mahdollisuutta rajoittaa yhtiörekisterien julkisuusperiaatetta antamalla rekistereihin merkityt henkilötiedot käytettäviksi vain rajoitetun ajan ja/tai vain erikseen rajatulle henkilöpiirille.

37. Heti alkuun on paikallaan täsmentää, että pääasiassa kyseessä oleva henkilötietojen käsittely kuuluu direktiivin 95/46 soveltamisalaan. [11]

38. Tiedot, joiden on direktiivin 68/151 2 artiklan 1 kohdan d ja j alakohdan mukaan ilmettävä yhtiörekisteristä, ovat direktiivin 95/46 2 artiklan a alakohdassa tarkoitettuja henkilötietoja, koska ne ovat ”tunnistettua tai tunnistettavissa olevaa luonnollista henkilöä – – koskevia tietoja”. [12] Se, että kyseiset tiedot liittyvät ammattitoimintaan, ei ole sen luonteinen seikka, että sillä voitaisiin kumota näiden tietojen luokitteleminen henkilötiedoiksi. [13]

39. Tämän jälkeen on todettava, että direktiivin 95/46 2 artiklan b alakohdan mukaan ”henkilötietojen käsittelyllä” tarkoitetaan ”kaikenlaisia sellaisia toimintoja tai toimintojen kokonaisuuksia, joita kohdistetaan henkilötietoihin joko automaattisen tietojenkäsittelyn avulla tai manuaalisesti, kuten tietojen kerääminen, tallentaminen, järjestäminen, säilyttäminen, muokkaaminen tai muuttaminen, tiedon haku, kysely, käyttö, luovuttaminen siirtämällä, levittämällä tai asettamalla muutoin saataville, yhteensovittaminen tai yhdistäminen sekä suojaaminen, poistaminen tai tuhoaminen”.

40. On riidatonta, että yhtiörekisterin pitämisestä vastuussa olevan viranomaisen suorittama henkilötietojen tallentaminen, säilyttäminen ja saataville asettaminen ovat direktiivin 95/46 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettua ”henkilötietojen käsittelyä”. Lisäksi tämä viranomainen on kyseisen direktiivin 2 artiklan d alakohdassa tarkoitettu rekisterinpitäjä.

41. Direktiiviin 95/46 sisältyviä henkilötietojen suojaamista koskevia sääntöjä on noudatettava kaikessa henkilötietojen käsittelyssä, sellaisena kuin se määritellään direktiivin 3 artiklassa. [14]

42. Direktiivissä 68/151 ei säädetä määräajasta, jonka päättyessä yhtiörekistereihin sisältyvät tiedot pitäisi poistaa, muuttaa anonyymiin muotoon tai sulkea. Tässä direktiivissä ei säädetä myöskään siitä, että oikeus saada näitä tietoja olisi tietyn ajan kuluttua annettava vain erikseen rajatulle henkilöpiirille. Jäsenvaltioiden on saattaessaan kyseinen direktiivi voimaan noudatettava henkilötietojen suojaa koskevia unionin oikeussääntöjä, eli direktiiviä 95/46 ja perusoikeuskirjan 7 ja 8 artiklaa.

43. Direktiiviin 95/46 sisältyvien sääntöjen osalta yhtiörekisterien pitämisestä vastaavien kansallisten viranomaisten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä on noudatettava tämän direktiivin 6 artiklassa vahvistettuja tietojen laatua koskevia periaatteita ja sen on vastattava jotakin kyseisen direktiivin 7 artiklassa luetelluista tietojenkäsittelyn laillisuutta koskevista periaatteista.

44. Unionin tuomioistuin on jo todennut, että niitä direktiivin 95/46 säännöksiä, joilla säännellään henkilötietojen käsittelyä, joka saattaa loukata perusvapauksia ja varsinkin oikeutta yksityisyyteen, on välttämättä tulkittava perusoikeuskirjassa taattujen perusoikeuksien valossa. [15]

11 — Unionin lainsäätäjä on vahvistanut tämän, kun direktiivillä 2012/17 on lisätty 7 a artikla direktiiviin 2009/101.

12 — Ks. mm. tuomio 16.12.2008, Satakunnan Markkinapörssi ja Satamedia (C-73/07, EU:C:2008:727, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja tuomio 30.5.2013, Worten (C-342/12, EU:C:2013:355, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

13 — Ks. mm. tuomio 16.7.2015, ClientEarth ja PAN Europe v. EFSA (C-615/13 P, EU:C:2015:489, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Unionin tuomioistuin katsoi 9.11.2010 antamassaan tuomiossa Volker und Markus Schecke ja Eifert (C-92/09 ja C-93/09, EU:C:2010:662), että ”on merkityksetöntä, että julkaistavat tiedot liittyvät ammattitoimintaan”. Se tukeutui Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytäntöön ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen 8 artiklan tulkinnasta ja täsmensi, ”ettei ilmaisua ’yksityiselämä’ pidä tulkita suppeasti ja ettei ’mikään periaatteellinen syy salli sitä, että ammattitoiminta jätettäisiin – – ”yksityiselämän” käsitteen ulkopuolelle’” (59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

14 — Ks. tuomio 20.5.2003, Österreichischer Rundfunk ym. (C-465/00, C-138/01 ja C-139/01, EU:C:2003:294, 40 kohta).

15 — Ks. mm. tuomio 6.10.2015, Schrems (C-362/14, EU:C:2015:650, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

45. Perusoikeuskirjan 7 artiklassa taataan siis oikeus nauttia yksityiselämän kunnioitusta, kun taas perusoikeuskirjan 8 artiklassa vahvistetaan nimenomaisesti oikeus henkilötietojen suojaan. Perusoikeuskirjan 8 artiklan 2 ja 3 kohdassa täsmennetään, että näiden tietojen käsittelyn on oltava asianmukaista ja sen on tapahduttava tiettyä tarkoitusta varten ja asianomaisen henkilön suostumuksella tai muun laissa säädetyn oikeuttavan perusteen nojalla, että jokaisella on oikeus tutustua niihin tietoihin, joita hänestä on kerätty, ja saada ne oikaistuiksi ja että riippumaton viranomainen valvoo näiden sääntöjen noudattamista. Kyseiset vaatimukset on pantu täytäntöön muun muassa direktiivin 95/46 6, 7, 12, 14 ja 28 artiklalla.

46. Direktiivin 95/46 1 artiklasta sekä johdanto-osan toisesta ja kymmenennestä perustelukappaleesta ilmenee, että direktiivillä on tarkoitus turvata paitsi tehokas ja kattava suoja yksilöiden perusvapauksille ja -oikeuksille, muun muassa perusoikeudelle yksityiselämän kunnioitukseen henkilötietojen käsittelyssä, myös näiden perusvapauksien ja -oikeuksien korkeatasoinen suoja. Sekä yksityiselämän kunnioitusta koskevan perusoikeuden, joka taataan perusoikeuskirjan 7 artiklassa, että henkilötietojen suojaa koskevan perusoikeuden, joka taataan perusoikeuskirjan 8 artiklassa, tärkeyttä korostetaan lisäksi unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä.[16]

47. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että oikeus henkilötietojen suojaan ei ole ehdoton oikeus, vaan se on suhteutettava siihen tehtävään, joka sillä on yhteiskunnassa.[17] Lisäksi perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaan perusoikeuskirjan 7 ja 8 artiklassa tunnustetun kaltaisten oikeuksien käyttämistä voidaan rajoittaa, jos näistä rajoituksista säädetään lailla, jos niissä kunnioitetaan kyseisten oikeuksien olennaista sisältöä ja jos ne suhteellisuusperiaatteen mukaisesti ovat välttämättömiä ja vastaavat tosiasiallisesti Euroopan unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia.

48. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pitää epäselvänä sitä, miten on tulkittava direktiivin 95/46 6 artiklan 1 kohdan e alakohtaa, jossa säädetään, että ”henkilötiedot säilytetään muodossa, josta rekisteröity on tunnistettavissa, ainoastaan sen ajan kuin on tarpeen niiden tarkoitusten toteuttamista varten, joita varten tiedot kerättiin tai joissa niitä myöhemmin käsitellään”. Tässä säännöksessä täsmennetään myös, että ”jäsenvaltiot toteuttavat niiden henkilötietojen tarpeelliset suojatoimet, joita säilytetään edellä tarkoitettua aikaa kauemmin historiantutkimusta taikka tilastollisia tai tieteellisiä tarkoituksia varten”.

49. Direktiivin 95/46 6 artiklan 1 kohdan e alakohdassa säädetty tietojen laatua koskeva periaate merkitsee sitä, että niin kauan kuin tarkoitus, jota varten henkilötiedot kerättiin tai jossa niitä mahdollisesti myöhemmin käsitellään, sitä edellyttää, näiden tietojen säilyttäminen muodossa, josta rekisteröity on tunnistettavissa, on laillista.

50. Esillä olevaan asiaan liittyvä ongelma koskee sitä, onko yhtiörekisterien pitämisestä vastaavien kansallisten viranomaisten päätettävä tietyn ajan kuluttua yhtiön toiminnan lakkaamisesta, että asianomaisen henkilön pyynnöstä tämän yhtiörekisteristä ilmenevät henkilötiedot poistetaan tai muutetaan anonyymiin muotoon tai että niiden julkisuutta rajoitetaan rajaamalla erikseen niiden vastaanottajat.

51. Mielestäni henkilötietojen suojaa koskevissa unionin oikeussäännöissä ei edellytetä tällaisten rajoitusten asettamista yhtiörekisterien lakisääteiselle julkisuudelle.

16 — Ks. mm. tuomio 6.10.2015, Schrems (C-362/14, EU:C:2015:650, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

17 — Ks. mm. tuomio 9.11.2010, Volker und Markus Schecke ja Eifert (C-92/09 ja C-93/09, EU:C:2010:662, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

52. On huomattava, että pääasiassa kyseessä oleva henkilötietojen käsittely vastaa useita direktiivin 95/46 7 artiklassa luetelluista tietojenkäsittelyn laillisuutta koskevista periaatteista. Ensinnäkin tämän direktiivin 7 artiklan c alakohdan mukaisesti käsittely on ”tarpeen rekisterinpitäjän laillisen velvoitteen noudattamiseksi”. Toiseksi kyseisen direktiivin 7 artiklan e alakohdan mukaisesti kyseinen käsittely on ”tarpeen yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseksi tai sellaisen julkisen vallan käyttämiseksi, joka kuuluu rekisterinpitäjälle”. Kolmanneksi direktiivin 95/46 7 artiklan f alakohdan mukaisesti tällainen käsittely on ”tarpeen – – tiedot saavan sivullisen oikeutetun intressin toteuttamiseksi, paitsi milloin tämän intressin syrjäyttävät rekisteröidyn 1 artiklan 1 kohdan perusteella suojaa tarvitsevat intressit ja perusoikeudet ja -vapaudet”.

53. Rekisterinpitäjille asetettu laillinen velvoite perustuu direktiivin 68/151 2 ja 3 artiklaan, sellaisina kuin ne on saatettu osaksi jäsenvaltioiden kansallista lainsäädäntöä, joissa jäsenvaltiot velvoitetaan säätämään, että yhtiörekistereihin merkitään yhtiöiden hallitusten jäsenten ja selvitysmiesten henkilötiedot ja että ulkopuolisilla on oikeus saada nämä tiedot.

54. Tärkeimpien yhtiöitä koskevien tietojen merkitsemisellä näihin rekistereihin ja niiden julkaisemisella on tarkoitus saada aikaan luotettava tietolähde ja varmistaa näin ollen ulkopuolisten, erityisesti velkojien, etujen suojaamiseksi tarpeellinen oikeusvarmuus, rehellinen kaupankäynti ja siten markkinoiden moitteeton toiminta. Ulkopuolisten on siten voitava saada virallista ja luotettavaa tietoa yhtiöistä, jotta voidaan varmistaa riittävä avoimuus ja oikeusvarmuus markkinoilla.

55. Julkisuusvaatimukset koskevat direktiivin 68/151 1 artiklassa yksilöityjä yhtiöitä. Näillä yhtiöillä on erityinen oikeudellinen asema, jossa ne saavat oikeushenkilölle kuuluvat edut. Tämän vastineena yleinen etu edellyttää, että tällaisissa yhtiöissä mukana olevia luonnollisia henkilöitä koskevia tietoja voidaan valvoa ja että ne ovat julkisia.

56. Unionin tuomioistuin katsoi 12.7.2012 antamassaan tuomiossa Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:449), että yrityksiä koskevien tietojen kerääminen laissa yrityksille asetetun ilmoitusvelvoitteen nojalla ja tähän liittyvät pakkokeinot kuuluvat julkisen vallan käyttöön. Tällainen toiminta ei siis ole taloudellista toimintaa. [18]

57. Unionin tuomioistuimen mukaan toiminta, jossa näin kerätyt tiedot pidetään saatavilla ja yleisölle annetaan mahdollisuus tutustua niihin joko pelkällä tutustumisoikeuden myöntämisellä tai antamalla paperijäljennöksiä sovellettavan kansallisen lainsäädännön perusteella, ei myöskään ole taloudellista toimintaa, koska tällaisia tietoja sisältävän tietokannan pitäminen ja sen antaminen yleisön käyttöön ovat kyseisten tietojen keräämiseen erottamattomasti liittyviä toimintoja. Mainittujen tietojen kerääminen tehtäisiin laajalti hyödyttömäksi, jos kyseiset tiedot luetteloivaa tietokantaa ei pidettäisi siten, että yleisö voi tutustua niihin. [19]

58. Yhdyn julkisasiamies Jääskisen kantaan, jonka hän toi esille asiassa Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:251) esittämässään ratkaisuehdotuksessa ja jonka mukaan ”ei ole epäilystäkään siitä, että yritysten lakisääteisten ilmoitusvelvoitteiden nojalla toimittamien tietojen tallentaminen tietokantaan, tässä tapauksessa yritysrekisteriin, ei liittyisi luonteeltaan, tavoitteeltaan ja siihen sovellettavilta säännöiltään julkisen vallan käyttöön”. [20] Hän täsmensi lisäksi, että ”tietojen tallentaminen yritysrekisteriin tätä koskevan lakiin perustuvan velvoitteen nojalla on toimintaa, johon ryhdytään oikeusvarmuuteen liittyvän yleisen edun mukaisesti”, [21] ja että ”yritysrekisterin kaltaisten julkisten rekisterien nimenomaisena tarkoituksena on toimia tietolähteenä, johon on mahdollista vedota

18 — Tuomio 12.7.2012, Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:449, 40 kohta).

19 — Tuomio 12.7.2012, Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:449, 41 kohta).

20 — Julkisasiamies Jääskisen ratkaisuehdotus Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:251, 47 kohta).

21 — Julkisasiamies Jääskisen ratkaisuehdotus Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:251, 48 kohta).

oikeussuhteissa, ja näin ollen taata markkinoilla tapahtuvan vaihdannan edellyttämä oikeusvarmuus”.[22] Siitä, että yhtiörekistereihin merkittyihin tietoihin voidaan vedota kolmansia osapuolia vastaan, voidaan säätää vain erityisillä oikeudellisilla säännöillä, mikä erottaa nämä tiedot yritysten kaupallisiin tarkoituksiin keräämistä tiedoista.[23]

59. Kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin perustellusti toteaa, yhtiörekisterin pitämisestä vastaavan viranomaisen suorittama henkilötietojen käsittely on pidettävä erillään kolmansien osapuolten suorittamasta tästä rekisteristä ilmenevien tietojen käsittelystä. Vain ensin mainittu käsittely ilmentää julkisen vallan käyttämistä markkinoiden sääntelemiseksi eikä niillä toimimista varten.

60. Direktiivin 68/151 johdanto-osan ensimmäisestä perustelukappaleesta ilmenevällä tavalla tämän direktiivin tavoitteena on edistää sisämarkkinoiden kehitystä. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi direktiivissä vahvistetaan yhteiset vähimmäissäännöt, jotka koskevat yhtiöiden julkisuutta ja rekistereihin merkittäviä vähimmäistietoja, mikä lisää kaupankäynnin ja sisämarkkinoiden kehittämisen itsensä kannalta tarpeellista oikeusvarmuutta.

61. Direktiivin 68/151 johdanto-osan toisen perustelukappaleen mukaan sen tavoitteena on ulkopuolisten henkilöiden etujen suojaaminen. Tämän direktiivin johdanto-osan neljännen perustelukappaleen mukaan ”tärkeimmät yhtiötä koskevat asiakirjat tulisi julkistaa, jotta ulkopuoliset henkilöt voivat tutustua niihin ja saada tietoja yhtiöstä, erityisesti siitä, keillä on oikeus edustaa yhtiötä”. Kyseisen direktiivin johdanto-osan neljännestä, viidennestä ja kuudennesta perustelukappaleesta ilmenee lisäksi, että tärkeimpien yhtiötä koskevien asiakirjojen ja tietojen, erityisesti tietojen siitä, keillä on oikeus edustaa yhtiötä, luovuttaminen ulkopuolisille liittyy läheisesti tarpeeseen rajoittaa yhtiön nimissä tehtyjen sitoumusten pätemättömyyden perusteet mahdollisimman vähiin. Näin ollen yhtiörekisteriin merkittyjen tietojen julkisuuden tarkoituksena on liiketoimien oikeusvarmuuden takaaminen.

62. Unionin lainsäätäjä on korostanut, että ulkopuolisten on tärkeää saada tutustua sellaisten henkilöiden henkilötietoihin, joilla on oikeus edustaa yhtiötä tai jotka osallistuvat sen hallintoon tai valvontaan. Yhteisöjen tuomioistuin totesi 12.11.1974 antamassaan tuomiossa Haaga (32/74, EU:C:1974:116), että direktiivin 68/151 tarkoituksena on ”turvata oikeusvarmuus yhtiön ja ulkopuolisten välisissä suhteissa jäsenvaltioiden välisten liiketoimien lisääntyessä yhteismarkkinoiden perustamisen myötä”.[24] Tämän vuoksi se pitää tärkeänä, että ”jokainen, joka haluaa luoda ja jatkaa liikesuhteita toisissa jäsenvaltioissa sijaitsevien yhtiöiden kanssa, voi helposti tutustua tärkeimpiin kaupallisten yhtiöiden perustamistietoihin ja niitä edustamaan oikeutettujen henkilöiden toimivaltuuksiin.”[25] Tästä syystä ”eri jäsenvaltioiden kansalaisten välisten oikeustoimien vuoksi on tärkeää –– että kaikki merkitykselliset tiedot ilmenevät nimenomaisesti virallisista rekistereistä”.[26] Jokainen yhtiörekisterin pitämisestä vastaava kansallinen viranomainen pitää siten ”oikeushenkilöiden siviilirekisteriä muistuttavaa rekisteriä”.[27]

63. Unionin tuomioistuimella on lisäksi ollut tilaisuus todeta, että ulkopuolisten, erityisesti velkojien etujen suojaaminen sekä hyvien kauppatapojen suojaaminen ja oikeusvarmuuden turvaaminen ovat yleistä etua koskevia pakottavia syitä.[28]

22 — Julkisasiamies Jääskisen ratkaisuehdotus Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:251, 50 kohta).

23 — Julkisasiamies Jääskisen ratkaisuehdotus Compass-Datenbank (C-138/11, EU:C:2012:251, 50 kohta).

24 — Tuomio 12.11.1974, Haaga (32/74, EU:C:1974:116, 6 kohta).

25 — Tuomio 12.11.1974, Haaga (32/74, EU:C:1974:116, 6 kohta).

26 — Tuomio 12.11.1974, Haaga (32/74, EU:C:1974:116, 6 kohta).

27 — Ilmaisua ovat käyttäneet Le Cannu, P., ja Dondero, B., *Droit des sociétés*, 4. painos, Montchrestien, 2011, s. 220, § 360.

28 — Ks. vastaavasti tuomio 30.9.2003, Inspire Art (C-167/01, EU:C:2003:512, 132 kohta).

64. Edellä esitetyn perusteella jäsenvaltiot, jotka ovat panneet täytäntöön direktiivin 68/151 2 ja 3 artiklan, joissa säädetään yhtiörekistereihin merkittyjen tietojen lakisääteisestä julkisuudesta, toteuttavat siten kiistatta unionin tunnustamaa yleisen edun mukaista tavoitetta perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa edellytetyllä tavalla.

65. Asiassa on vielä ratkaistava, ylittääkö tällainen ajallisesti rajoittamaton ja määrittämätöntä henkilöpiiriä koskeva lakisääteinen julkisuus sen, mikä on tarpeen tällaisen yleisen edun mukaisen tavoitteen saavuttamiseksi.

66. Tältä osin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että yksityiselämän kunnioitusta koskevan perusoikeuden suoja unionin tasolla edellyttää, että henkilötietojen suojaa koskevat poikkeukset ja rajoitukset toteutetaan sen rajoissa, mikä on ehdottomasti tarpeen. [29]

67. Unionin tuomioistuin on myös täsmentänyt, että henkilötietojen suojan varmistamiseksi kansallisten valvontaviranomaisten on huolehdittava siitä, että yhtäältä yksityiselämää koskevan perusoikeuden kunnioituksen ja toisaalta henkilötietojen vapaata liikkuvuutta edellyttävien intressien välillä saavutetaan oikea tasapaino. [30] Tässä suhteessa ei pidä unohtaa, että direktiivin 95/46 tavoite koskee henkilötietojen vapaan liikkuvuuden ja yksityiselämän suojan välisen tasapainon säilyttämistä. [31]

68. Yhtiöitä koskevien tietojen lakisääteisen julkisuuden osalta henkilötietojen vapaata liikkuvuutta edellyttävät intressit ovat mielestäni etusijalla suhteessa niiden henkilöiden, joiden tietoja on yhtiörekisterissä, oikeuteen vaatia tietyn ajan kuluttua niiden poistamista tai anonyymiin muotoon muuttamista taikka vaatia, että niiden julkistaminen rajoittuu ulkopuolisiin, joilla on siihen oikeutettu intressi.

69. On syytä säilyttää yhtiörekisterin olennainen tehtävä antaa yhtiön elinkaaresta ja sittemmin historiasta kattava yleiskuva, jonka avulla kuka tahansa voi tutustua tämän yleiskuvan muodostaviin tietoihin riippumatta olinpaikastaan ja ilman ajallisia rajoituksia.

70. Tämän yhtiörekisterin olennaisen tehtävän varmistaminen ei mielestäni merkitse suhteetonta puuttumista henkilötietojen suojaan, ja tämä johtuu seuraavista syistä.

71. Ensinnäkin direktiivissä 68/151 edellytetty lakisääteinen julkisuus koskee rajattua määrää tietoja, jotka käsittävät tämän direktiivin johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa täsmennetyn mukaisesti ”tärkeimmät yhtiötä koskevat asiakirjat – – [ja tiettyjä] tietoja yhtiöstä, erityisesti siitä, keillä on oikeus edustaa yhtiötä”. Erityisesti kyseisen direktiivin 2 artiklan 1 kohdan d ja j alakohdassa luetellut henkilötiedot ovat vähimmäistietoja, joiden avulla yhtiöiden oikeushenkilöllisyyden taakse piiloutuvat luonnolliset henkilöt voidaan tunnistaa.

72. Toiseksi on korostettava, että yhtiörekistereihin merkittyjen tietojen julkisuus on tarpeen ulkopuolisten etujen suojaamiseksi, myös silloin kun tiedot koskevat yhtiöitä, joiden toiminta on lakannut useita vuosia tai jopa useita vuosikymmeniä sitten.

29 — Ks. mm. tuomio 6.10.2015, Schrems (C-362/14, EU:C:2015:650, 92 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30 — Ks. mm. tuomio 6.10.2015, Schrems (C-362/14, EU:C:2015:650, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

31 — Ks. mm. tuomio 24.11.2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (C-468/10 ja C-469/10, EU:C:2011:777, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

73. Mielestäni ei ole epäilystäkään siitä, että näitä tietoja, henkilötiedot mukaan lukien, koskee rekisterin julkisuusperiaate paitsi niin kauan kuin yhtiö toimii markkinoilla, myös sen toiminnan lakattua. Yhtiön lakkaaminen ja tämän seurauksena sen poistaminen rekisteristä eivät estä sitä, että tätä yhtiötä koskevia oikeuksia ja oikeussuhteita voi edelleen olla olemassa. Näin ollen on tarpeen, että henkilöt, jotka voivat vedota tällaisiin oikeuksiin toimintansa lopettanutta yhtiötä vastaan tai jotka ovat solmineet tällaisia oikeussuhteita tämän yhtiön kanssa, voivat tutustua kyseisen yhtiön tietoihin, myös sen johtajien henkilötietoihin.

74. Kuten Saksan hallitus tuo esille, myös tiedot, jotka eivät ole enää voimassa, ovat tärkeitä liikesuhteissa. Riitatapauksessa on usein tarpeen tietää, kenellä oli oikeus edustaa yhtiötä määrättynä ajanjaksona.[32] Vastaavasti katson Tšekin ja Puolan hallitusten tavoin, että tiedot on tarpeen säilyttää rekisterissä myös yhtiön purkautumisen jälkeen, koska tällaisilla tiedoilla voi olla vielä merkitystä esimerkiksi silloin, kun halutaan tarkistaa yhtiön johtajan useita vuosia aikaisemmin tekemän toimen laillisuus tai kun ulkopuoliset haluavat nostaa kanteen yhtiön elimen jäseniä tai selvitysmiehiä vastaan.

75. Lisäksi ulkopuolisilla on oltava mahdollisuus saada luotettava käsitys yhtiöstä riippumatta siitä, toimiiko se edelleen markkinoilla vai ei, sekä sen johtajista, voidakseen arvioida liikesuhteen riskejä. Ulkopuolisten etujen suojaamista koskeva tavoite, joka edellyttää mahdollisuutta saada oikea ja riittävä kuva yhtiön historiasta, puoltaa siis sitä, että yhtiörekisteriin merkityt tiedot säilytetään ja että ne ovat julkisia määräämättömän ajan.

76. Yhtiörekisterin yhtenä tehtävänä on juuri antaa luotettavasti ja tyhjentävästi tietoa ulkopuolisille menneistä tapahtumista. Kuhunkin rekisteriin sisältyy siten voimassa olevia ja historiallisia tietoja.

77. Tämän rekisterin on turvattava täydellinen, nopea ja avoin pääsy kaikkiin markkinoilla toimivia tai toimineita yhtiöitä koskeviin tietoihin riippumatta tietoja pyytävän henkilön olinpaikasta. Jokaisen on voitava tutustua kunkin yhtiön kokonaiskuvaan, myös silloin kun se on lopettanut toimintansa useita vuosia sitten. Jos rekisteristä poistettaisiin joitakin tietoja viimeksi mainittujen yhtiöiden osalta sillä seurauksella, että yhtiön kokonaiskuva olisi puutteellinen, ulkopuolisten etujen suojaaminen vaarantuisi.

78. Toisin kuin käytettäessä rekisteriä tilastotieteellisiin tarkoituksiin, nimitietojen kerääminen ja säilyttäminen on tarpeellista yhtiörekisterin historiallisen tehtävän ja ulkopuolisten etujen suojaamista koskevan tavoitteen vuoksi. Toisin sanoen tavoite antaa kattava yleiskuva yhtiöistä ei sovi yhteen anonyymien tietojen käsittelyn kanssa.[33] Ulkopuolisten riittävä tiedonsaanti edellyttää siten esimerkiksi sitä, että he voivat yhdistää konkurssissa olleen yhtiön sen johdossa olleisiin johtajiin. En näin ollen yhdy Tribunale di Leccen kantaan, jonka mukaan yhtiön olemassaoloon ja sen läpikäymiin vaikeuksiin liittyvä muistitieto voitiin pitkälti varmistaa myös anonyymein tiedoin.

79. Käytännössä esillä olevassa asiassa Mannin intressi siihen, että hänen aikaisempaa toimintaansa ainoana hallituksen jäsenenä yhtiössä, joka on joutunut lopettamaan toimintansa konkurssin seurauksena, ei saatettaisi enää yleisön tietoon, on vastoin ulkopuolisten intressiä saada myös jälkikäteen tietoa siitä, että hänellä oli oikeus edustaa yhtiötä sen ollessa vielä toiminnassa. Kiinteistön tulevan ostajan voi siten olla hyödyllistä tietää, kuinka monta vuotta tämän kiinteistön rakentamisesta vastaava yhtiö on toiminut markkinoilla, onko tätä yhtiötä johtava henkilö ollut jo aikaisemmin muiden yhtiöiden johdossa ja mikä on näiden yhtiöiden historia. Erityisesti se, että yksi yhtiöistä on asetettu konkurssiin, voi olla ostajan kannalta kaupan ratkaiseva seikka.

32 — Saksan hallitus antaa esimerkin, jossa vuonna 1991 kiinteää omaisuutta vuonna 1992 maksukyvyttömäksi todetulta yhtiöltä, jonka ainoa hallituksen jäsen Manni oli, hankkineen henkilön voisi vielä tänä päivänä täytyä osoittaa, että Mannilla oli oikeus edustaa tätä yhtiötä, jos hänen omistusoikeutensa kyseiseen omaisuuteen riitautettaisiin.

33 — Ks. tilastojen laatimisesta tuomio 16.12.2008, Huber (C-524/06, EU:C:2008:724, 65 kohta).

80. Kun otetaan huomioon jäsenvaltioissa voimassa olevat yksityisoikeudellisten vaatimusten erilaiset vanhentumisajat, ulkopuolisten erilaiset intressit tutustua yhtiörekisterien tietoihin ja se, että oikeussuhteet voivat käsittää henkilöitä useissa eri jäsenvaltioissa, nähdäkseni näiden rekisterien pitämisestä vastaavien viranomaisten on vaikeaa tai jopa mahdotonta päättää varmuudella, että tiettynä päivänä ulkopuolisten intressit ovat lakanneet. Jos yksittäistapauksessa suostuttaisiin yhtiörekisteristä ilmenevien henkilötietojen poistamista tai anonyymiin muotoon muuttamista koskevaan pyyntöön, voitaisiin siten vaarantaa muut tietojensaantipyynnöt, jotka ovat edelleen tarpeen ulkopuolisten etujen suojaamiseksi.

81. Saman logiikan mukaisesti sen kuvaamiseksi, että ulkopuolisilla voi olla intressejä senkin jälkeen, kun yhtiö on poistettu yhtiörekisteristä, Italian hallitus on viitannut pääomayhtiöiden elinten vastuuta koskeviin hyvin pitkiin vanhentumisaikoihin, jotka voidaan keskeyttää kanteen nostamisella, sekä siihen, että Italiassa ei ole säädetty vanhentumisaikaa oikeustoimen mitättömyyttä koskeville kanteille.

82. Oikeuskäytännössä on lisäksi jo katsottu, että direktiivin 95/46 soveltamisala on erittäin laaja ja että tässä direktiivissä tarkoitetut henkilötiedot ovat erilaisia. Henkilötietojen säilytysaika, joka kyseisen direktiivin 6 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaan määritetään niiden tarkoitusten perusteella, jota varten tiedot kerättiin tai joissa niitä myöhemmin käsitellään, voi siten vaihdella. Joissakin tapauksissa se voi olla hyvin pitkä. [34]

83. Kolmanneksi vertailtaessa ulkopuolisten etujen suojaamista koskevaa tavoitetta ja oikeutta yhtiörekisteriin merkittyjen henkilötietojen suojaan on otettava huomioon, että tiedot, joiden avulla luonnolliset henkilöt voidaan tunnistaa, ovat tässä rekisterissä sen vuoksi, että he ovat päättäneet harjoittaa toimintaa yhtiössä, joka on oikeushenkilö. Unionin tuomioistuin on jo todennut, että ”henkilötietojen suojaa koskevan oikeuden loukkauksen vakavuus ei – – ole oikeushenkilöiden osalta sama kuin luonnollisten henkilöiden osalta. Tästä on huomattava, että oikeushenkilöitä jo koskee laajennettu velvollisuus julkaista itseään koskevia tietoja”. [35]

84. Yhdyn Saksan hallituksen kantaan, jonka mukaan kenen tahansa, joka haluaa harjoittaa liiketoimintaa kaupallisen yhtiön välityksellä, täytyy olla valmis tiettyjen tietojen julkistamiseen. Kyse on vastineesta sille, että toimintaa harjoitetaan yhtiömuodossa oikeushenkilön asemassa. Kun yrittäjä tulee markkinoille perustamalla kaupallisen yhtiön, hän on tietoinen siitä, että hänen tietonsa merkitään yhtiörekisteriin, joka on julkinen, ja että nämä tiedot ovat käytettävissä riippumatta siitä, mitkä tapahtumat ovat hänen yhtiönsä elinkaaren merkkipaaluja.

85. Direktiivin 68/151 2 artiklan 1 kohdan d ja j alakohdan mukaan yhtiörekisteriin merkitään tiedot henkilöistä, jotka toimivat tiettynä ajanjaksona yhtiön jossakin elimessä tai tämän yhtiön selvitysmiehenä. Vaikka tämänkaltaisten tietojen julkaiseminen voi olla epämiellyttävää luonnolliselle henkilölle niiden vaikeuksien vuoksi, jotka ovat mahdollisesti koetelleet yhtiötä, jossa hän on toiminut, tämä epämiellyttävyys on liike-elämään osallistumiseen kuuluva normaali piirre.

86. Italian hallituksen tavoin totean vielä, että se, että yhtiö on joutunut maksukyvyttömyysmenettelyyn, ei itsessään ole seikka, joka vahingoittaisi yhtiötä edustaneen hallituksen jäsenen mainetta tai kunniaa. Yhtiön konkurssi voi aiheutua ulkoisista ulkosuhteista, jotka eivät johdu suoraan tämän yhtiön huonosta hallinnosta, esimerkiksi taloudellisesta kriisistä tai kysynnän laskusta kyseisellä toimialalla.

34 — Ks. tuomio 7.5.2009, Rijkeboer (C-553/07, EU:C:2009:293, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35 — Ks. tuomio 9.11.2010, Volker und Markus Schecke ja Eifert (C-92/09 ja C-93/09, EU:C:2010:662, 87 kohta).

87. Neljänneksi en usko, että komission ehdottamalla ratkaisulla, jossa tietyn ajan kuluttua kaupallisen yhtiön toiminnan lakkaamisesta yhtiörekisteriin merkittyjä tietoja annettaisiin vain erikseen rajatulle ulkopuolisten piirille, jolla on kyseisen henkilön perusoikeuskirjan 7 ja 8 artiklassa suojattuihin perusoikeuksiin nähden etusijan saava oikeutettu intressi näiden tietojen saamiseen, voitaisiin unionin oikeuden nykyisessä kehitysvaiheessa varmistaa oikea tasapaino ulkopuolisten etujen suojaamista koskevan tavoitteen ja yhtiörekisteriin merkittyjen henkilötietojen suojaa koskevan oikeuden välillä.

88. Direktiivin 68/151 tavoite suojata ulkopuolisten etuja on ilmaistu riittävän laajasti kattaakseen paitsi yhtiön, jonka tiedoista on kyse, velkojat, myös yleisemmin kaikki henkilöt, jotka haluavat saada tietoja tästä yhtiöstä.

89. Oikeuskäytännössä on jo täsmennetty, ketkä kuuluvat niihin ”ulkopuolisiin”, joiden etuja direktiivillä 68/151 on tarkoitus suojata.

90. Yhteisöjen tuomioistuin tulkitsi laajasti ulkopuolisten käsitettä 4.12.1997 antamassaan tuomiossa Daihatsu Deutschland (C-97/96, EU:C:1997:581). Se totesi, että EY:n perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan, joka on direktiivin 68/151 oikeusperustana, sanamuodossakin ”mainitaan yleisesti ulkopuolisten etujen turvaamista koskeva tavoite erottelematta näihin ulkopuolisiin kuuluvia ryhmiä tai sulkematta pois mitään ryhmää”.[36] Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan tähän määräykseen ”sisältyvä ulkopuolisten käsite ei näin ollen voi tarkoittaa ainoastaan yhtiön velkojia”.[37] Se katsoi lisäksi, että ”direktiivin 3 artiklalla, jossa säädetään sellaisen julkisen rekisterin pitämisestä, johon on merkittävä kaikki yhtiötä koskevat asiakirjat ja tiedot, jotka on julkistettava, ja kenen tahansa mahdollisuudesta saada tilinpäätöksistä jäljennöksiä kirjallisesta hakemuksesta, pyritään tavoitteeseen, jonka mukaan on huolehdittava kaikkien asianomaisten mahdollisuudesta saada tietoja”.[38]

91. Yhteisöjen tuomioistuin vastasi 23.9.2004 antamassaan määräyksessä Springer (C-435/02 ja C-103/03, EU:C:2004:552) vielä selvemmin kysymykseen siitä, onko perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla suojattavien ulkopuolisten piiri määriteltävä siten, että se käsittää kaikki henkilöt näiden asemasta riippumatta. Yhteisöjen tuomioistuin viittasi 4.12.1997 antamassaan tuomiossa Daihatsu Deutschland (C-97/96, EU:C:1997:581) esittämiinsä perusteluihin ja täsmensi, että ”ensimmäisen yhtiödirektiivin 3 artiklassa säädetyt julkistamista koskevat velvollisuudet – – tarkoittavat, että kaikilla henkilöillä on mahdollisuus tutustua [direktiivissä 90/605/ETY[39]] tarkoitettujen yhtiömuotojen tilinpäätöksiin ja toimintakertomukseen *ilman, että niiden täytyy vedota suojelua edellyttävään oikeuteen tai etuun*”.[40] Yhteisöjen tuomioistuin vahvisti myös, että perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdassa tarkoitettu ulkopuolisten käsite ”viittaa kaikkiin ulkopuolisiin” ja että ”kyseistä käsitettä on tulkittava laajasti.[41]

92. Lisäksi komission ehdottamassa ratkaisussa on suurena epäkohtana se, että yhtiörekisterien pitämisestä vastuussa olevien viranomaisten harkintavaltaan jätetään paitsi sen ajankohdan määrittäminen, jolloin näihin rekistereihin sisältyvien tietojen ehdoton julkisuus muuttuu valikoivaksi julkisuudeksi ja jolloin nämä tiedot ovat siis julkisia vain erikseen rajatulle henkilöpiirille, jolla on oikeutettu intressi saada tällaisia tietoja, myös päätös siitä, onko tällaista oikeutettua intressiä olemassa vai ei. Tällaiseen ratkaisuun liittyy siten suuri riski siitä, että yhtiörekisterien pitämisestä vastuussa olevat viranomaiset arvioivat asiaa eri tavoin.

36 — Tuomio 4.12.1997, Daihatsu Deutschland (C-97/96, EU:C:1997:581, 19 kohta).

37 — Tuomio 4.12.1997, Daihatsu Deutschland (C-97/96, EU:C:1997:581, 20 kohta).

38 — Tuomio 4.12.1997, Daihatsu Deutschland (C-97/96, EU:C:1997:58, 22 kohta).

39 — Tilinpäätöksistä annetun direktiivin 78/660/ETY ja konsolidoiduista tilinpäätöksistä annetun direktiivin 83/349/ETY muuttamisesta niiden soveltamisalan osalta 8.11.1990 annettu neuvoston direktiivi (EYVL 1990, L 317, s. 60).

40 — Määräys 23.9.2004, Springer (C-435/02 ja C-103/03, EU:C:2004:552, 33 kohta) (kursivointi tässä).

41 — Määräys 23.9.2004, Springer (C-435/02 ja C-103/03, EU:C:2004:552, 34 kohta).

93. Näin ollen tilanne, jossa yhtiörekisterien pitämisestä vastaavat viranomaiset voisivat asettaa näissä rekistereissä olevien henkilötietojen antamisen edellytykseksi oikeutetun intressin, johtaisi väistämättä siihen, että unionin taloudellisilla toimijoilla ei olisi yhdenvertaista pääsyä näihin tietoihin.

94. Direktiivissä 68/151 säädetään toki yhteensovittamistoimenpiteistä, joilla ei ole tarkoitus säännellä kaikkia jäsenvaltioiden yhtiörekistereitä koskevia seikkoja. Siten esimerkiksi näissä rekistereissä olevien tietojen saamiseksi käytettävien hakukriteerien vahvistaminen kuuluu jäsenvaltioiden harkintavaltaan.[42] Direktiivin 68/151 2 artiklan 1 kohdasta ilmeneekin selvästi, että siinä on tarkoitus vahvistaa perusta yhtiöitä koskeville vähimmäistiedoille, joiden julkaiseminen on pakollista. Olisi tarpeetonta säätää tällaisesta yhdenmukaisesta perustasta kaikkien jäsenvaltioiden osalta, jos kukin niistä voisi muuttaa ajan kulumisen ja oikeutetun intressin olemassaolon perusteella oikeutta saada yhtiörekisterissään olevia tietoja. Tämä olisi myös vastoin kansallisten lainsäädäntöjen yhteensovittamisen tarkoitusta, jona on, kun kyseessä ovat perustamissopimuksen 54 artiklaan perustuvat direktiivit, poistaa eri jäsenvaltioiden lainsäädännöissä olevista eroavuuksista johtuvat sijoittautumisvapauden rajoitukset perustamalla unionissa erityisesti perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohtaan sisältyvän tavoitteen osalta toisiaan vastaavat oikeudelliset vähimmäisedellytykset niiden yhtiöitä koskevien tietojen laajuudesta, jotka on ilmoitettava yleisölle.[43]

95. Lisäksi on huomattava, että direktiivillä 95/46 pyritään, kuten erityisesti sen johdanto-osan kahdeksannesta perustelukappaleesta käy ilmi, saattamaan yksilöiden oikeuksien ja vapauksien suoja henkilötietojen käsittelyssä samalle tasolle kaikissa jäsenvaltioissa.

96. Yhdyn lisäksi Saksan hallituksen kantaan, jonka mukaan se, että tietojen saaminen yhtiörekisteristä riippuisi oikeutetun intressin osoittamisesta, myös komission ehdottamalla tavalla tietyn ajan kuluttua, vaarantaisi yhtiörekisterin toimivuuden. Hakijan oikeutetun intressin tarkistaminen merkitsi hallinnolle sekä ajallisesti että taloudellisesti kohtuutonta panosta, mikä saattaisi viime kädessä kyseenalaiseksi sen, voiko rekisteri täyttää tehtävänsä.

97. Jos kaikki tavalla tai toisella kaupallisiin suhteisiin osallistuvat henkilöt joutuisivat ottamaan riskin siitä, että he eivät kykene osoittamaan, että heillä on intressi saada yhtiörekisteriin merkittyjä tietoja, heidän luottamuksensa tähän rekisteriin pienenisi.

98. Yhteenvetona totean, että yhtiörekisterin kaltaiset julkiset rekisterit eivät voi täyttää olennaista tarkoitustaan eli lisätä oikeusvarmuutta varmistamalla oikeudellisesti luotettavan tiedon avoimen saatavuuden, jollei oikeutta tutustua tietoihin anneta kaikille ja määräämättömäksi ajaksi.

99. Unionin tuomioistuin on katsonut, että unionin oikeudessa suojattujen perusoikeuksien ja unionin tunnustamien yleisen edun mukaisten tavoitteiden välinen oikeudenmukainen tasapaino voi riippua kyseessä olevien tietojen luonteesta ja niiden arkaluonteisuudesta rekisteröidyn yksityiselämän kannalta sekä yleisöllä olevasta intressistä saada kyseiset tiedot käyttöönsä, ja jälkimmäinen intressi voi olla erilainen muun muassa kyseisellä henkilöllä julkisuudessa olevan aseman perusteella.[44]

42 — Vastaavan logiikan mukaisesti direktiivin 2012/17 johdanto-osan 11 perustelukappaleessa todetaan, että ”koska [sen] tavoitteena ei ole keskus-, kauppa- ja yhtiörekistereiden yhdenmukaistaminen, jäsenvaltioilla ei ole velvoitetta muuttaa rekisteriensä sisäistä järjestelmää, varsinkaan tietojen hallinnan ja säilyttämisen, maksujen sekä käytön ja julkistamisen osalta kansallisia tarkoituksia varten”.

43 — Ks. vastaavasti tuomio 4.12.1997, Daihatsu Deutschland (C-97/96, EU:C:1997:581, 22 kohta) ja tuomio 21.6.2006, Danzer v. neuvosto (T-47/02, EU:T:2006:167, 49 kohta).

44 — Ks. tuomio 13.5.2014, Google Spain ja Google (C-131/12, EU:C:2014:317, 81 kohta).

100. Luonnollisten henkilöiden päätös toimia liike-elämässä kaupallisen yhtiön välityksellä merkitsee pysyvää avoimuuden vaatimusta. Tästä pääasiallisesta syystä – jota olen käsitellyt eri näkökulmista edellä olevissa perusteluissa – katson, että puuttuminen yhtiörekistereihin merkittyjen henkilötietojen suojaa koskevaan oikeuteen, millä varmistetaan näiden tietojen julkisuus määräämättömäksi ajaksi kaikille, jotka haluavat saada näitä tietoja, on perusteltavissa sillä ensisijaisella intressillä, joka ulkopuolisilla on saada kyseiset tiedot. [45]

101. Todettakoon vielä, että edellä oleva tarkastelu on sopusoinnussa luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46 kumoamisesta 27.4.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/679 (yleinen tietosuoja-asetus) [46] 17 artiklan 3 kohdan b ja d alakohdan kanssa. Kyseisen säännöksen mukaan oikeutta tietojen poistamiseen tai ”oikeutta tulla unohdetuksi” ei sovelleta, jos käsittely on tarpeen ”rekisterinpitäjään sovellettavaan unionin oikeuteen tai jäsenvaltion lainsäädäntöön perustuvan, käsittelyä edellyttävän lakisääteisen velvoitteen noudattamiseksi tai jos käsittely tapahtuu yleistä etua koskevan tehtävän suorittamista tai rekisterinpitäjälle kuuluvan julkisen vallan käyttämistä varten” tai ”yleisen edun mukaisia arkistointitarkoituksia varten”.

IV **Ratkaisuehdotus**

102. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa Corte suprema di cassazionelle seuraavasti:

Niiden takeiden yhteensovittamisesta samanveroisiksi, joita jäsenvaltioissa vaaditaan perustamissopimuksen 58 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi, 9.3.1968 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 68/151/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 15.7.2003 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2003/58/EY, 2 artiklan 1 kohdan d ja j alakohtaa ja 3 artiklaa sekä yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24.10.1995 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 95/46/EY 6 artiklan 1 kohdan e alakohtaa ja 7 artiklan c, e ja f alakohtaa, luettuina Euroopan unionin perusoikeuskirjan 7 ja 8 artiklan valossa, on tulkittava siten, että ne ovat esteenä sille, että yhtiörekisteriin merkityt henkilötiedot voitaisiin asianomaisen henkilön pyynnöstä tietyn ajan kuluttua joko poistaa, muuttaa anonyymiin muotoon tai sulkea taikka antaa käytettäviksi vain erikseen rajatulle ulkopuolisten piirille, eli henkilöille, joilla on oikeutettu intressi näiden tietojen saamiseen.

45 — Viittaan tältä osin 13.5.2014 annetun tuomion Google Spain ja Google (C-131/12, EU:C:2014:317) 81 ja 97 kohtaan.

46 — EUVL 2016, L 119, s. 1.